

Prezentare generala a operei Hanu-Ancutei scrisa de Mihail Sadoveanu - a patra parte

Potrivit lui Nicolae Manolescu (Sadoveanu sau utopia cartii), mult mai semnificativa pentru efectul mitizarii faptelor relatate este insa tendinta contrara celei analizate pana acum, si anume tendinta actualizarii intamplarilor, in sprijinul careia autorul recurge la alte strategii narative. El sugereaza, ba chiar de cateva ori semnaleaza direct, prezenta la han a naratorului auctorial devenit astfel contemporan cu eroii povestitori ("Trebuie sa stiti dumneavoastra..." - se adreseaza acesta protocoal cititorului fictiv, respectand conventia epica a oralitatii, specifica povestirii). In al doilea rand, relatarea fiind la persoana I, fiecare narator isi asuma rolul de protagonist, martor sau "colporteur" al istoriei narate care se transforma astfel in experienta traita. In al treilea rand, textul ofera detalii care permit identificarea aproximativa a perioadei istorice cand are loc intalnirea de la han, si anume prima jumătate a secolului al XIX-lea: comisul Ionita isi istoriseste intalnirile cu Mihail Sturza, domn al Moldovei intre 1834 - 1849, negustorul Damian Cristisor marturiseste ca s-a nascut in 1814, iar Zaharia Fantanarul relateaza despre intelegerea pe care a stabilit-o candva cu Voda Scarlat Calimah (1812 - 1819).

Conjugarea acestor doua tendinte contrare ale nararii, cea dintai de arhaicizare a intamplarilor, cealalta de actualizare a lor, conduce la relativizarea timpului in povestire, produsa concomitent cu subiectivizarea perspectivei.

Se suprapun trei axe temporale, creand durata nedeterminata caracteristica, la origine, naratiunii orale: timpul autorului, timpul naratorilor si timpul evenimentelor narate. Timpul autorului (timpul din discurs) are caracter unidi-mensional; timpul evenimentelor narate (timpul din istorie) este, in schimb, pluridimensional (cosmic, mitic, legendar, istoric, psihologic).

Confundarea celor trei planuri temporale intr-o durata nedeterminata (definitie a timpului mitic) este posibila prin unicitatea si continuitatea spatiului narativ: hanul are functia "coagulanta" de "pivot epic" sau de "raspantie a succesivelor desfasurari narative" (Sergiu Pavel Dan, op. cit.) Pe de o parte, autorul isi subliniaza prezenta printre oaspetii de la han; pe de alta parte, naratorii se refera la han ca loc al povestilor, dar si al intamplarilor povestite. La han l-a intalnit in tinerețe comisul Ionita pe Voda Mihalache Sturza, crezand initial ca este un simplu boier; in apropierea hanului a avut loc infruntarea dintre Nastasa Bolomir si nevasta-i necredincioasa, insotita de ibovnic, dupa ce tinerii indragostiti fusesera avertizati de primejdie de catre Ifrim Zoderul, tatal lui mos Leunte, acesta din urma povestind intamplarea din perspectiva martorului; tot la han a poposit in tinerețe capitanul de mazili Neculai Isac si a trait aproape de han, la, fantana dintre plopi".